

ния, втори концертъ за цигулка, 6 популярни, несъпроводни хорови пѣсни. 1927—32 Ш. е билъ директоръ на Варшавската държавна консерватория. Творбитъ на Ш. се характеризиратъ съ яснота на фактурата, и съ едно влияние отъ французски-ти модернисти, но това влияние е въ такава мѣрка, че той запазва своя личенъ обликъ. Ш. живѣе сега въ Закопане (Татритъ).

Шиндлеръ, Антонъ — Schindler, Anton — приятелъ и първъ биографъ на Бетховена, род. 13 юни 1795 въ Медль, умрѣлъ 16 януари 1864 въ Бокенхаймъ при Франкфуртъ а/М., училъ право, после цигуларъ и капелмайсторъ на катедралитъ въ Мюнстеръ и Ахенъ. Дружбата на Ш. съ Бетховена е била презъ годинитъ 1815—25, следъ това бива прекъсната за малко презъ 1826, и наново възобновена презъ последната година на Бетховеновия животъ. Отъ Ш-вата биография на Бетховена сж се ползували всички по-късни биографи на великия майсторъ, и е преведена на френски и английски.

Шинтиланте, ит. scintillante — блѣсково, блестящо — при предаване характера на една музикална творба.

Шинъ, Отакаръ — Šin, Otakar — чешки (словашки) композити, род. 23 апр. 1881 въ Рокитно (Моравия), училъ въ Пражката консерватория, и самъ отъ 1920 преподавателъ въ нея по теория и композиция, 1922—1924 неинъ административенъ директоръ. Композиции — симфонични поеми: „Тилотама“ и „Кралъ Менкера“, 2 струнни квартета, „Интимни настроения“ и „Пролѣтни настроения“ — за пиано. Писалъ: „Хармония върху основа на мелодията и на ритъма“ (1923).

Шиолтеца, ит. scioltezza = лекота, съвършенство (при изпълнението).

Ширински, Василий — руски цигулковъ виртуозъ и композити, род. 1901 въ Екатеринбургъ, училъ при Кренинъ, Конюсъ и Мясковски; като концертиращъ солистъ изпълнява съ особено вѣренъ усетъ цигулковитъ творби на модернитъ композити. Творби: една сюита за оркестъръ, два струнни квартета, по една соната за цигулка и виола съ пиано, пѣсни и др.

Широко (раз)положение — се нарича, когато единъ акордъ е тъй разположенъ, че между отдѣлнитъ гласове може да се вмѣсти единъ другъ тонъ отъ сщия акордъ. (Гл. Тѣсно разположение).

Ширила, Божидаръ — Širola, Božidar — даровитъ хърватски композити, род. 20 дек. 1889 въ Жакани, ученикъ на Иванъ Заицъ въ Загребъ и на Гвидо Адлеръ въ университетъ въ Виена, сега е преподавателъ въ техническото училище въ Загребъ. Име на даровитъ музикаленъ творецъ Ш. придобива следъ изпълнението на неговата творба: „Животъ и паметъ за славянскитъ просветители Кирилъ и Методий“ за соли и хоръ (безъ съпроводъ) на Международнитъ музикални тържества презъ 1927 въ Франкфуртъ а/М. Творби: камеренъ концертъ за 2 флейти и камероркестъръ, октетъ за духовни инструменти, струненъ квартетъ, кларинкитетъ, „Идиллично интермеццо“ за теноръ и оркестъръ, операта „Новела отъ Станка“, мелодрамитъ: „Отвлечането“ и „Стриборова гора“, танцовата поема „Сѣнки“, ораторията „Аврамова жертва“ и много пѣсни и хорове, — нѣкои отъ които сж печатани въ сборника „Юношески другаръ“ — съ български текстове. Писалъ: „Прегледъ на хърватската музика“ и публикувалъ много статии върху музик. фолклоръ.

Шишмановъ, Иванъ — професоръ по литература, горещъ поклонникъ на музиката, и неуморенъ ревнителъ за насаждане музикална култура въ нашата страна, род. 5 юли 1862 въ Свищовъ, умр. 22 юни 1928 въ Осло (дето бѣ делегатъ на българския „Пенклубъ“), свършилъ гимназия въ Виена, училъ въ германски университетъ (д-ръ отъ Лайпцигския университетъ — дисертация „За интервалитъ, които схваща ухото“), свирилъ цигулка, участвувалъ като гимназистъ и студентъ въ оркестри, обладавалъ е и единъ хубавъ гласъ (басъ). Съ завръщането си въ България, като професоръ, главенъ секретаръ на М. Н. П. и, по късно, като министъръ, най-щедро е подкрепялъ всички музикални почини, самъ вземайки такива, като: за основава-